

ΤΑ ΦΡΕΣΚΑ

ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΕΝΤΑΞΗΣ ΤΩΝ 11^{ΟΥ} & 63^{ΟΥ}
ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Θέμα : Κι αν Βγούμε όλοι Νικητές ;

(Παιχνίδια που προωθούν τη συνεργασία κι αφήνουν πίσω τον ανταγωνισμό.)

Τ. 26 13- 6- 2013

Αφιερώνεται σε όσους μας βοηθούν , ώστε
να νιώθουμε αληθινοί νικητές της ζωής...

ΑΣ ΠΑΙΞΟΥΜΕ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

- Μα υπάρχουν παιχνίδια μη ανταγωνιστικά; Όλοι νικητές; Πώς;
- Ναι! Είναι αυτά που τα χαίρονται όλοι για τη συνεργασία και βέβαια για την καθαρή διασκέδαση που δίνουν! Όλοι κερδίζουν!

Στα συνεργατικά παιχνίδια όλοι οι παίκτες βρίσκουν ότι είναι αμοιβαία ωφέλιμο να βοηθήσουν ο ένας τον άλλον. Πρόκειται για την περίπτωση όπου δουλεύουν μαζί, παίρνουν κοινές αποφάσεις και κάνουν όλοι ό,τι καλύτερο μπορούν.

Έτσι η πρόκληση έρχεται από την ίδια τη διαδικασία παρά από το στόχο να κατακτηθεί η νίκη. Αυτό είναι κόντρα στην τεράστια πλειονότητα των παιχνιδιών και σπορ που παίζονται στις μέρες μας, όπου ο ανταγωνισμός κυριαρχεί και η επιθυμία της νίκης είναι το κυρίαρχο κίνητρο.

Φυσικά, το να νικάμε μάς κάνει να νιώθουμε Τέλεια, γεμάτοι αυτοπεποίθηση και να λάμπουμε από το επίτευγμά μας. Όμως, μόνο ένας πολύ μικρός αριθμός παικτών μπορεί να νικήσει σε σχέση με τους χαμένους. Οι τελευταίοι καλούνται πάντα να αντιδράσουν ψύχραιμα και με το χαμόγελο στα χείλη αλλά είναι πολύ δύσκολο να μη μείνουν με το συναίσθημα της ανεπάρκειας και της αποτυχίας. Ελάχιστοι είναι οι άνθρωποι - ίσως και κανένας- που δεν έχουν βιώσει το βαρύ συναίσθημα της «απομόνωσης» κάποτε στη ζωή τους. Αυτό σίγουρα δε θέλουμε να το ενισχύουμε και να το επικυρώνουμε και στο παιχνίδι μας.

Στα ανταγωνιστικά παιχνίδια υπάρχει μία τάση για αποκλεισμό / αποπομπή και η φράση «Βγαίνεις εκτός!» κουδουνίζει συχνά στ' αυτιά μας. Αυτό μπορεί να κάνει πολλούς παίκτες να νιώθουν ευάλωτοι ακόμα κι αν όλοι τους τονίζουν: «Έλα τώρα! Είναι μόνο ένα παιχνίδι». Μα για το κάθε παιδί το παιχνίδι είναι η βάση για να μάθει για τον πραγματικό κόσμο. Αν το μήνυμα που παίρνει συχνά είναι «Ο κόσμος δεν σκέφτεται και τα καλύτερα για σένα» πιθανόν να έχει γίνει η αρχή για χαμηλό αυτοσυναίσθημα. Για αυτό δίνεται τώρα μεγάλη προσοχή στα συνεργατικά παιχνίδια που τονώνουν την αυτοπεποίθηση ως εσώτερο «κλειδί» για να τα πηγαίνουμε καλά με τους γύρω μας.

Σημειώνεται ότι δεν υπάρχει «Η Αντίθεση» με τα ανταγωνιστικά παιχνίδια, τα οποία βεβαίως και χρειάζονται, για άλλους σπουδαίους λόγους, αλλά σε «ισορροπημένες δόσεις». Βαθύτερα, δεν υπάρχουν «αντίπαλα» άκρα» στα παιχνίδια αφού σ' όλα υπάρχουν, λίγο ή πολύ, σημαντικά στοιχεία: η συνεργασία,

κι ο σεβασμός των κανόνων κ.ά. ... ενώ τελικά το ομαδικό πνεύμα ενώνει / «δένει» τους συμπαίκτες.

Είναι ενδιαφέρον να θυμηθούμε ότι σε παλιότερες κοινωνίες υπήρχαν σταθερές παραδόσεις συνεργατικών παιχνιδιών που παίζονταν από μικρούς μα και από μεγάλους. Στους ταραγμένους καιρούς μας αυτές χάθηκαν. Από τη φύση τους τα ανθρώπινα όντα είναι συνεργατικά. Πραγματικά, το ανθρώπινο είδος θα είχε εξαφανιστεί αν δεν είχε βοηθήσει ο ένας τον άλλον σε όλη τη διάρκεια της εξέλιξης. Σε πολλές κουλτούρες, η καθαρή έννοια του ανταγωνισμού του ενός κατά του άλλου ήταν παντελώς ξένη. Αυτό ισχύει ακόμα σε κάποιες λίγες φυλές αλλά «η επίδραση απ' έξω» έχει αρχίσει να τις «διαβρώνει». Αυτό που παραμένει ακόμα είναι οι δραστηριότητες ελεύθερου χρόνου -που αποτελούν και τον πυρήνα του πολιτισμού- και περιλαμβάνουν όχι μόνο συνεργατικά παιχνίδια αλλά και κοινούς- (κυκλωτικούς) χορούς, κοινά - ομαδικά «θεατρικά» δρώμενα όπως και τραγούδια των πολλών /εν χορώ!

Αναρωτηθείτε λοιπόν: «Τι παιχνίδια παίζω τελευταία;»

ΣΥΝΕΡΓΑΤΙΚΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΜΕ ΤΟ ΑΛΕΞΙΠΤΩΤΟ

Φωτογραφίες από το «κλείσιμο» ενός από τους «Κύκλους των Φίλων», στις 29-5-13, στην αυλή του σχολείου μας.

(φωτογραφίες: Γκέλη Σισμανίδου, Β' τάξη).

* Κείμενο: Mildred Mashedier, 1989, Let's play together, Green Print, London, σ. 1-4 (απόσπασμα).

Μετάφραση, προσαρμογή: Κυριάκος Περβανάς